

Yanık Teninde Mevsimin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Ocak 2022

Bir düş' e mahal veren o köprü...

Bir ayağı iken iklimin sağdıcı ve diğeri:
Soyut bir rahleye uzanan yalnızlığın seyrüseferi.
Bir izdihamsa duygular köküne sadık
Bir itirafsa aşk
Yanık teninde mevsimin
Delişmen çığlıklar
Rüzgâra eşlik eden
Belki de devasa bir yalnızlık
Hinca hınç dünyada saklı kozası yüreğin
Meylettiği kadar sevgiye
Köpüren deniz ve sultanı evrenin.

Aşka kıymet biçen
Seferi mabet
Seyyah düşler
Sakıncalı bir gülüş mü yoksa
Matemin arka duvarına çakılı bir çivi
Asılı ilk gençliğim
Meğer ne kadar da büyükmüş ailem
Yitenlerin nazarında hala çocuk
Yitimin ekseninde ucu yanık mektup
Bol keseden sevgiye boğuldum
Sırtımda kırmızı paltom
Doğduğum günden beri el üstünde yaşadığım

Ellere karışmamışız bir zamanlar
Eften püften neyse içimi işgal eden
Ve korunaklı dünyam.
Âlemin soluk yüzleri
Hali hazırda özlem dolduğum
Yandan çarklı bir varış
Kaybolmanın metaneti
Kayıp bildiğimse üç beş kişi

Çocuk aklımla sevdiğim
Sefasını sürdüğüm evrenin...

Semada saklı varlığım ve yıldız kimliğim
Çakan gözlerimde
Çeken beni en derine
Çelme takanların olmadığı bir dünya
Kuytulara saklanmadığım
Husumet nedir bilmediğim
Hakkaniyet ile yaşayıp sevdiğim
Hazanının henüz favorim olmadığı
Hüzün bıçaklarının da kalaylamadığı...

Örülü saçlarım
Örgün eğitimde gidip geldiğim
Okulumun yolu
Vazife edindiğim her ders her kimlik her öğretmen
Coşkunun vuku bulduğu
Çalgı çenginin kaybolmadığı
Varlıksa müsait büyümeye
Sevgi ve inanç yüklü yüreğim meyyal iken
Daha da çok sevmeye
Bir katıksa edindiğim
Bir kıtlıksa birilerinin esirgediği
Kat ettiğim yolsa azıcık
Gülüşlerim ve neşem sırnaşık.

Hayaller uçuşan
Pürü pak benliğim kaçışan
Hayranlığım evrene
Koştüğüm yol asla da değil eski
Sevdiklerim yakın hüzün uzak
Henüz kaybolmadığım orman yolu
Azınlık değilmiş hem o zamanlar insanlık
Sarkacı evrenin sadık bildiğim dostlarım
Ne riya ne sitayiş
Doymadığımsa hayata dünden tescilliymiş yüreğim